

skal derfor saa meget hellere følge den Opfordring, jeg fik fra den ærede Ordfører, om til 3dje Behandling at søge at klargøre, hvilke Betingelser der, som sagt, skulle være gældende. Og disse Betingelser maa ligge klart for Regeringen saaledes, at der ikke kan komme nogen Misforstaaelse frem i Fremtiden i saa Henseende. Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 5te Valgkreds (K. Nielsen) udtalte som en Selvsølge, at Regeringen, naar Renten for de ny Laan nedfattes til $3\frac{1}{2}$ pCt., ogsaa vilde nedsette Renten for de gamle Laan til $3\frac{1}{2}$ pCt. Dette maa jeg modsig. Jeg kan ikke paa nogen Maade betragte det som en Selvsølge at gøre dette; men det vil jo altid kunne blive Genstand for Forhandling senere, hvorvidt man kan gaa dertil. Men fordi man sætter lempeligere Vilkaar for Laanene i Fremtiden, er det dermed ingenlunde givet, at man forandrer de Vilkaar, paa hvilke de ældre Laan allerede ere modtagne.

Den ærede Ordfører omtalte Samraadet angaaende Berlingste Tidende. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Grunden til, at Dplysningerne ikke kom frem forrige Aar. Jeg havde slet ikke omtalt dette i mit første Foredrag, naar den ærede Ordfører ikke havde rettet et Angreb paa Berlingste Tidende paa det Grundlag, at Berlingste Tidende ikke førte ordentlige Bøger, et Angreb, som ikke var vel motiveret, ikke havde Hjemmel i de faktiske Forhold. Det var det, der bragte mig til overhovedet at omtale denne Sag. Naar den ærede Ordfører nærmere omtalte min Udtalelse om, at det ikke var aldeles givet, at Resultatet af Forhandlingen i denne Sag vilde blive det, at der kom Forslag frem paa Finansloven til 3dje Behandling, skal jeg dertil sige, at de Dplysninger, der ere lovede Finansudvalget, skulle komme inden 3dje Behandling. Det er ikke det, jeg har ment med, hvad jeg har sagt i saa Henseende; men jeg har kun ment dette, at hvad Resultatet bliver, maa staa hen. Og Resultatet kan blive dette, at Sagen kan ende, uden at der kommer Forslag paa Finansloven. Dette vil nemlig, saa vidt jeg kan skønne, blive Forholdet, saafremt vi komme til en Regulering af Takstene; thi jeg tror ikke ret vel, at dette kan finde sit Udtryk paa Finansloven.

Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (S. Hage) har atter omtalt Spørgsmaalet om Bragene. Vi staa noget forfælselig i denne Sag. Jeg tror, at det kommer af, at det ærede Medlem næppe aner, hvor mange Brag der ligger rundt omkring paa Forstranden af de danske Kyster, og som ere farlige for Sejladsen med Fisterbaade og Redningsbaade. Det er i den Grad Mærker af Brag desværre, at hvis man vilde tage den Opgave op at uskadeliggøre alle disse Brag, vilde dertil kræves meget store Beløb. Det er jo desværre saaledes, at Sejlads, hvor det saa gælder, er forbunden med Fare, og Faren kan ikke fuldstændig fjernes; ikke heller er der nogen Grund til at sætte Staten til Opgave over alt at fjerne den Fare, som opstaar ved, at der ligger Brag paa Forstranden. Vi maa finde os i, at vi kun kunne løse Opgaven delvis, og det er det, vi have forsøgt gennem den Bevilling, som er givet Indenrigsministeriet, og som staaar paa Redningsvæsenets Budget. Det vil saa ogsaa bedre kunne forstås af det ærede Medlem, at jeg ikke har ment at kunne binde mig til at bortkøbe Braget ved Rastrup. Naar jeg har henvist til, at jeg i saa Henseende vilde sætte Pris paa, at Beboerne af Rastrup ydede et Bidrag, ligger det i, at noget af den Ulempe, Braget giver, ganske sikkert virker over for Havnen, saa at søgelig Byrådet som Repræsentant for Byens Beboere vil have Interesse af, at Braget staves bort. For Resten tror jeg ikke, at Faren ved dette Brag er saa overmaade stor. Hvad de gældende Retregler angaar, ere disse sikkert noget mangelfulde med Hensyn til Forstranden og Sejløbet. Det er usikkert, om man ifølge den gældende Lovgivning kan træffe Foranstaltninger imod Nedskæning af Skibe eller Brag paa saadanne Steder. Straf er der i alt Fald ikke derfor, og Spørgsmaalet bliver altsaa kun, om man ad civilretlig Vej vil kunne søge den paa-gældende til at fjerne Skibet eller Braget. Forholdet er jo det, at det i Skibsfarten meget ofte er nødvendigt at sætte et Skib paa Grund paa Forstranden for at bjærge Livet, og derfor kan man ikke give et almindeligt Forbud imod flige Handlinger. Et saadant Forbud maatte i alt Fald stærkt begrænses, saaledes at det kun gik ud paa at forhindre, at Joll fortsættelig sætte Skibe paa Grund